

**RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG
TE DENDERMONDE
OPENBARE TERECHTZITTING
VAN 30 JANUARI 2012**

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

L. Benjamin, Liliane, Victor, stellingbouwer, geboren te Antwerpen op (...), wonende te 9120 Beveren, (...);

Gezien het in deze zaak, door deze rechtbank, dertiende kamer, bestaande uit een rechter, rechtdoende in strafzaken, op 28.11.2011 bij verstek verleende hiernavolgende integrale vonnis :

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

L. Benjamin, Liliane, Victor, stellingbouwer, geboren te Antwerpen op (...), wonende te 9120 Beveren, (...);

Verdacht van : te 9100 Sint-Niklaas op 12 september 2010 :

Bij inbreuk op de art. 1, 2, 3, 4, 5, 18, 19, 20, 27 en 28 van de wet van 30.07.1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme en xenofobie ingegeven daden (zoals gewijzigd bij wet van 10 mei 2007)

Waarin onder discriminatie verstaan wordt elke vorm van opzettelijke directe discriminatie, opzettelijke indirecte discriminatie, opdracht tot discrimineren en intimidatie op grond van de beschermde criteria,

- in een van de in art. 444 van het Swb. bedoelde omstandigheden aangezet hebben tot discriminatie jegens een persoon wegens een van de beschermde criteria met name een huidskleur, en dit zelfs buiten de in art. 5 bedoelde domeinen.

In een van de in art. 44 van het Swb, bedoelde omstandigheden te hebben aangezet tot haat of geweld jegens een persoon wegens een van de beschermde criteria met name een huidskleur, en dit zelfs buiten de in art. 5 bedoelde domeinen.

door in de materniteit te stellen dat zijn familie geen kamer wenst te delen met een bruine.

Waarbij zich heeft gevoegd als burgerlijke partij :
A. Sefa, wonende te 8220 Hamme, (...)

1. PROCEDURE

De rechtbank nam kennis van

de rechtsgeldig betekende dagvaarding, die de zaak aanhangig maakte en houdende dagstelling voor de openbare terechtzitting van 24 oktober 2011, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad werd genomen;
de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging;

De rechtbank aanhoorde ter terechtzetting van 24 oktober 2011,

De burgerlijke partij, Sefa A., werd gehoord in haar middelen en vorderingen, vertegenwoordigd door haar raadsman mr. P. Jacobs, advocaat te Aalst, die een nota burgerlijke partijstelling neerlegt;
Het Openbaar Ministerie in de persoon van A. De Cauwer, Substituut- procureur des Konings, in haar voordracht van de zaak en in haar eis;

De beklaagde L. Benjamin, hoewel behoorlijk en rechtsgeldig gedagvaard, verscheen niet ter terechtzitting en werd evenmin vertegenwoordigd, aldus verstek latend.

2. DE GEGRONDHEID VAN DE STRAFVORDERING

Op 12 september 2010 vroeg Sefa A., die op de dienst materniteit in het ziekenhuis A.Z. Niklaas verbleef, bijstand van de politiediensten aangezien zij klacht wenste neer te leggen lastens beklaagde wegens racisme.

Sefa A. is geboren te Antwerpen en is van Turkse origine.

A. verhaalde dat zij op een tweepersoonskamer verbleef en dat er die dag een pas bevallen vrouw (G. Debbie) op de kamer werd binnengebracht. Toen de vriend van G. (later geïdentificeerd als beklaagde) in gezelschap van enkele andere familieleden de kamer binnenkwam liet hij zich racistisch uit in de zin van "blijf overval af, ge wordt hier besmet", "je moet hier sorteren, Belgen bij Belgen, Turken bij Turken" (stuk 5 strafdossier).

Uiteindelijk en om verdere moeilijkheden te vermijden werd Sefa A. naar een andere (éénpersoons)kamer overgebracht.

D. B. Stefan, verpleger op de dienst spoed, was getuige van het door beklaagde aan de dag gelegde gedrag en verklaarde (stuk 7 strafdossier)

(...) De Vlaamse man zei dat ze geen kamer met een bruine wouden delen. Hij zei dat hij problemen had met haar taalgebruik terwijl de Turkse dame vloeiend Nederlands spreekt. De man was voor geen rede vatbaar en bleef maar doorrazen. De aanwezige familie van de Vlaamse vrouw waren eveneens racistisch. Op het moment dat wij de Turkse vrouw naar een andere kamer wouden verhuizen zeiden ze of ze het niet mochten zien dat die bruine verhuisd werd,"

Getuige D. B. Stefan heeft tevens een verslag van hetgeen zich had afgespeeld overgemaakt aan de directie van het ziekenhuis (stuk 8 strafdossier).

Beklaagde werd terloops het strafonderzoek meermaals uitgenodigd om zich aan te bieden teneinde door de politiediensten te worden verhoord, doch ging op geen enkele uitnodiging in (stuk 13 strafdossier).

Uit de gegevens van het opsporingsonderzoek en de verklaringen van de partijen en getuige D. B. en bij gebreke aan verweer nu beklaagde niet wenste in te gaan op de uitnodiging tot verhoor en bij de behandeling van zijn zaak ter terechtzitting verstek laat gaan, is naar oordeel van de rechtbank voldoende gebleken dat de beklaagde zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten zoals omschreven onder de enig weerhouden tenlastelegging en komen deze dan ook als bewezen voor.

3. DE STRAFTOEMETING

3.1

De straftoemeting moet in hoofde van de beklaagde worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde, zoals die blijkt uit het strafrechtelijke verleden, zijn leeftijd, zijn gezinstoestand en zijn arbeidssituatie voor zover die de rechtbank aan de hand van het strafdossier bekend zijn.

3.2

Het door de beklaagde gepleegde feit is bijzonder laakbaar en vertoont een manifest gebrek aan respect voor en verdraagzaamheid ten aanzien van personen met een andere afkomst en cultuur. Beklaagde dient te beseffen dat het uiten van dergelijke racistische praat in een geciviliseerde maatschappij wat de onze behoort te zijn, onder geen enkel beding kan warden getolereerd, bijzonder verwerpelijk en kwetsend is en de integriteit van het slachtoffer in een niet ongeringe mate aantast. Bovendien heeft het recente verleden aangetoond dat het klimaat van racisme en onverdraagzaamheid dat in onze samenleving is geslopen eveneens kan leiden tot bijzonder dramatische gebeurtenissen en tot daden van extreem geweld waardoor ook de openbare orde en veiligheid in het gedrang wordt gebracht.

Het is beangstigend te moeten vaststellen dat de zes kinderen van beklaagde worden grootgebracht door een vader waarvan de vrouw uitdrukkelijk stelt dat die problemen heeft met een andere cultuur, in het bijzonder moslims (zie stuk 4 strafdossier) en die mensen van een 'vreemde origine als 'besmettelijk' beschouwt en hen omschrijft als bruinen'.

De volkomen misplaatste en denigrerende houding van beklaagde die klaarblijkelijk een diepgeworteld probleem heeft met mensen van vreemde origine zodat ook recidive niet uit te sluiten valt, dient dan ook bijzonder streng te worden aangepakt. Het behoort immers middels de straftoemeting de maatschappij te beschermen tegen deze delinquenten.

3.3

De straftoemeting moet niet enkel de vergeldingsbehoefte dienen, maar ook de generale en individuele preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem aan te sporen de (straf)wetgeving ingesteld in het algemeen belang voortaan stipt en rigoureuus na te leven.

3.4

Beklaagde is 40 jaar en beschikt over een bijzonder beladen strafregister.

Naast 14 () veroordelingen voor de Politierechtbank werd hij (1) bij vonnis van 03 mei 1996 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel gedurende vijf jaar behalve zes maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen, (2) bij vonnis van 19 maart 1997 door de correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 200 frank wegens weerspanningheid, het toebrengen van slagen aan een agent, smaad en bedreigingen en (3) bij vonnis van 10 april 2000 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een geldboete van 500 frank met uitstel gedurende drie jaar behalve 100 frank wegens verkeersinbreuken.

Het rijkelijk gevuld strafregister toont overduidelijk aan dat de beklaagde lak heeft aan alle regels die de samenleving beogen te ordenen. Betrokkene is onmiskenbaar hardleers is en trekt niet de minste lessen uit zijn eerder opgelopen veroordelingen aangezien hij zich nog steeds niet normconform weet te gedragen. Klaarblijkelijk hebben de eerder uitgesproken vonnissen niet het gewenste heilzame effect gehad.

Door het verstek van beklaagde heeft de rechtbank thans geen zicht op zijn actuele sociale en professionele situatie.

3.5

In de gegeven omstandigheden en ter realisering van de voormelde doelstellingen van de straftoemeting acht de rechtbank het opleggen van een substantiële

hoofdgevangenisstraf en een geldboete zoals in het dictum van dit vonnis bepaald, noodzakelijk, passend en opportuun.

3.6

Als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf dient beklagde te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 een bedrag bedraagt van 25,00 euro, te vermeerderen met 45 opdecimen tot 137,50 euro, ongeacht de datum van het bewezen verklaarde feit, deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf

Bij arrest nr.188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het Koninklijk Besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens artikel 91, tweede lid van voornoemd K.B. wordt de beklagde veroordeeld tot betaling van een forfaitaire vergoeding. Het bedrag ervan bedraagt actueel (ingevolge indexatie voorzien in artikel 148 K.B. 28/12/1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131bis (B.S. 16/02/2011)) C 31,28.

4. OP BURGERRECHTELIJK GEBIED

4.1.

Op de terechtzitting van 24 oktober 2010 legde de burgerlijke partij Sefa A. een nota neer, ter toelichting van haar vordering.

Er wordt een morele schadevergoeding gevorderd van 10.000,00 euro meer een rechtsplegingsvergoeding van 1.210 euro.

4.2

De burgerlijke partijstelling is gesteund op het in hoofde van beklagde bewezen verklaarde feit omschreven onder de enig weerhouden tenlastelegging. Er wordt een causaal verband aangetoond tussen dit feiten en een zekere schade in hoofde van de burgerlijke partij zodat deze laatste principieel gerechtigd is op schadevergoeding.

De rechtsvordering tot schadevergoeding wegens morele schade heeft tot doel de pijn, de smart of enig ander moreel leed te lenigen en in die mate de schade te herstellen. De rechter oordeelt binnen de grenzen van de vordering, op onaantastbare wijze in feite, over het bestaan en de omvang van de door een onrechtmatige daad veroorzaakte morele schade en over het herstel ervan (vgl. Cass. (3e k.) AR C.04.0366.N, 20 februari 2006 (Vergro Internationaal Vervoer, V.H. e.a. / Zurich, Vivium) <http://www.cass.be> (13 maart 2006); NJW 2006, afl. 150, 798; Pas. 2006, afl.

2, 413; R.W. 2008-09 (samenvatting), afl. 27, 1143 en <http://www.rwe.be> (17 maart 2009)).

Rekening houdende met de specifieke context en de aard van de bewezen verklaarde feiten vervat onder de enig weerhouden tenlastelegging, is de rechtbank van oordeel dat de morele schade, bij gebreke aan enig bewijskrachtig stavingstuk, ex aequo et bono dient te worden begroot op 3.500,00 euro. Het meer gevorderde wordt als ongegrond afgewezen.

4.3

Artikel 162bis van het Wetboek van Strafvordering stipuleert dat ieder veroordelend vonnis, uitgesproken tegen de beklaagde en tegen de personen die voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijk zijn, hen veroordeelt tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

In het artikel 2 van het K.B. van 26 oktober 2007 werd de rechtsplegingsvergoeding voor geschillen die betrekking hebben op in geld waardeerbare vorderingen vastgesteld. Overeenkomstig voornoemd artikel veroordeelt de rechtbank de beklaagde tot betaling aan de burgerlijke partij van het basisbedrag van 715,00 euro.

Gelet op de genoemde artikelen en de hiernavolgende artikelen:

KB. 27.04.2007; (gerechtskosten)

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering, art. 3, 4 V.T., 162, 182, 184, 185, 186, 189, 190, 190 ter, 194, 195;

Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1; gew.art.36 wv 07.02.2003;(opdecimen)

Strafwetboek, art. 2, 38, 40;

Burg. Wetboek, art.1382; W.17.4.1878,art.3 en 4; Wetb. strafrecht, art.44,45 (BP)

Wet van 1 augustus 1985, art. 28 en 29 gew. Wet 24.12.1993, art. 3 en Wet 07.02.2003 art. 45 gew. art. 1 K.B. 31.10.2005;(euro25);

Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006

Om die redenen, de Rechtbank, recht doende :

Bij verstek

1. Op strafrechtelijk gebied

verklaart de beklaagde L. Benjamin, schuldig aan het feit omschreven onder de enig weerhouden tenlastelegging.

Veroordeelt de beklaagde L. Benjamin voor dit feit tot een hoofdgevangenisstraf van een jaar en een geldboete van vierhonderd euro, verhoogd met 45 decimen (x 5,5), 2.200,00 euro bedragend.

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen.

Biidragen — vergoeding – kosten

Spreekt in hoofde van L. Benjamin de verplichting uit om eenmaal een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

Legt de veroordeelde L. Benjamin bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 31,28 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken

Veroordeelt L. Benjamin tot de gerechtskosten, in hun geheel begroot aan de zijde van het openbaar, ministerie op de som van 37,73 euro.

2. Op burgerrechtelijk gebied

Veroordeelt de beklagde L. Benjamin tot betaling aan de burgerlijke partij Sefa A. van een morele schadevergoeding ten bedrage van 3.500,00 euro en wijst het meergevorderde af als ongegrond.

Veroordeelt de beklagde L. Benjamin om overeenkomstig artikel 162bis van het Wetboek van Strafvordering en artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, aan de burgerlijke partij Sefa A. een rechtsplegingsvergoeding betalen ten bedrage van 715,00 euro.

Houdt de burgerlijke belangen ambtshalve AAN overeenkomstig artikel 4 van de Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd bij artikel 2 van de Wet van 13 april 2005 (B.S., 03 mei 2005).

Wijst de veroordeelde L. Benjamin er op dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis, wat betreft de uitgesproken effectieve gevangenisstraf zoals hoger in dit vonnis bepaald, zal geschieden overeenkomstig de bepalingen van de Wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten en dit inzoverre de bepalingen van voornoemde wet op het ogenblik van de strafuitvoering in werking zullen zijn getreden.

Overeenkomstig de aldus in werking getreden bepalingen van deze wet zal de uitvoering van de effectieve vrijheidsstraf zoals hoger in de vonnis bepaald eventueel kunnen geschieden volgens de modaliteiten die worden bepaald door de strafuitvoeringsrechtbank de strafuitvoeringsrechter of door de Minister van Justitie, Voor het geval de partijen niet aanwezig zijn op het ogenblik van de uitspraak gelden de huidige vermeldingen als inlichting bij kennisname van dit vonnis (lezing van dit vonnis of kopie ervan).

VORDERING TOT ONMIDDELLIJKE AANHOUDING

Het Openbaar Ministerie vordert ter terechtzitting de onmiddellijke aanhouding te bevelen van de veroordeelde L. Benjamin.

De veroordeelde verschijnt niet, noch liet hij zich vertegenwoordigen zodat hij niet kon worden gehoord omtrent deze vordering.

De rechtbank stelt dat er gronden zijn om in te gaan op de vordering van het Openbaar Ministerie tot onmiddellijke aanhouding van de veroordeelde L. Benjamin, daar de uitgesproken hoofdgevangenisstraf ten minste één jaar bedraagt. De veroordeelde wenste terloops het strafonderzoek niet in te gaan op de diverse uitnodigingen van de politiediensten, tot verhoor. De veroordeelde gaf bovendien blijk van desinteresse voor de lastens hem gevoerde strafvervolgning aangezien hij voor de behandeling van zijn zaak ten gronde verstek liet gaan. De rechtbank is dan ook van oordeel dat er voldoende redenen voorhanden zijn om te vrezen dat de veroordeelde zich ook zal willen onttrekken aan de strafuitvoering.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK, RECHTDOENDE BIJ VERSTEK,

Beveelt bij toepassing van artikel 33, §2 van de Wet van 20 juli 1990 de onmiddellijke aanhouding van de veroordeelde Benjamin L., voornoemd.

1. PROCEDURE

De rechtbank nam kennis van :

het verstekvonnis van 28 november 2011 gewezen door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, 13° kamer, rechtdoende in strafzaken, waarbij beklaagde-opposant wegens de hierboven vermelde tenlastelegging veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van één jaar en een geldboete van 400 euro;
de stukken van betekening en de verzetsakte de dato 19 december 2011 houdende dagstelling voor de terechtzitting van 26 december 2011, datum waarop de zaak werd, behandeld en in beraad werd genomen;
de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging;

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 26 december 2011

- De burgerlijke partij, Sefa A., werd gehoord in haar middelen en vorderingen, vertegenwoordigd door haar raadsman mr. P. Jacobs, advocaat te Aalst, die op burgerrechtelijk gebied de bevestiging vraagt van het verstekvonnis de dato 28 november 2011;
- het Openbaar Ministerie in de persoon van A. De Cauwer, Substituut-procureur des Konings, in haar voordracht van de zaak en in haar eis;

- de beklaagde-opposant L. Benjamin, in zijn middelen van verdediging voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door zijn raadsman mr. C. Dossche, advocaat te Beveren die een stukkenbundel neerlegt.

2. DE ONTVANKELIJKHEID VAN HET VERZET

Op de terechtzitting van 26 december 2011 adviseerde het openbaar ministerie het verzet ontvankelijk te verklaren waarna de rechtbank het verzet ontvankelijk verklaarde, met de vaststelling dat het verstek louter en alleen aan het persoonlijk toedoen van de beklaagde-opposant te wijten is.

3. GEGRONDHEID VAN DE STRAFVORDERING

Op 12 september 2010 vroeg Sefa A., die op de dienst materniteit in het ziekenhuis A.Z. Niklaas verbleef, bijstand van de politiediensten aangezien zij klacht wenste neer te leggen lastens beklaagde-opposant wegens racisme.

Sefa A. is geboren te Antwerpen en is van Turkse origine.

A. verhaalde dat zij op een tweepersoonskamer verbleef en dat er die dag een pas bevallen vrouw (G. Debbie) op de kamer werd binnengebracht. Toen de vriend van G. (later geïdentificeerd als beklaagde-opposant) in gezelschap van enkele andere familieleden de kamer binnenkwamen liet hij zich racistisch uit in de zin van "blijf overal af", "ge wordt hier besmet", "je moet hier sorteren, Belgen bij Belgen, Turken bij Turken" (stuk 5 straf dossier).

Uiteindelijk en om verdere moeilijkheden te vermijden werd Sefa A. naar een andere (éénpersoons)kamer overgebracht.

D. B. Stefan, verpleger op de dienst spoed, was getuige van het door beklaagde aan de dag gelegde gedrag en verklaarde (stuk 7 straf dossier)

(..) De Vlaamse man zei dat ze geen kamer met een bruine wouden delen. Hij zei dat hij problemen had met haar taalgebruik terwijl de Turkse dame vloeiend Nederlands spreekt, De man was voor geen rede vatbaar en bleef maar doorrazen. De aanwezige familie van de Vlaamse vrouw waren eveneens racistisch. Op het moment dat wij de Turkse vrouw naar een andere kamer wouden verhuizen zeiden ze of ze het niet mochten zien dat die bruine verhuisd werd,"

Getuige D. B. Stefan heeft tevens een verslag van hetgeen zich had afgespeeld overgemaakt aan de directie van het ziekenhuis (stuk 8 straf dossier).

Beklaagde-opposant werd terloops het strafonderzoek meermaals uitgenodigd om zich aan te bieden teneinde door de politiediensten te worden verhoord, doch ging op geen enkele uitnodiging in (stuk 13 straf dossier).

Ter terechtzetting de dato 26 december 2011 betwistte beklaagde-opposant de hem ten laste gelegde feiten niet en verklaarde zich verkeerd te hebben uitgedrukt (zie zittingsblad).

Uit de gegevens van het opsporingsonderzoek en de verklaringen van de partijen en getuige D. B. alsook uit de behandeling van de zaak ter terechtzetting, is naar oordeel van de rechtbank voldoende gebleken dat de beklaagde-opposant zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten zoals omschreven onder de enig weerhouden tenlastelegging en komen deze dan ook als bewezen voor.

4. STRAFTOEMETING

4.1

De straftoemeting moet in hoofde van de beklaagde-opposant worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde, zoals die blijkt uit het strafrechtelijke verleden, zijn leeftijd, zijn gezinstoestand en zijn arbeidssituatie voor zover die de rechtbank aan de hand van het strafdossier bekend zijn.

4.2.

Het door de beklaagde-opposant gepleegde feit is bijzonder laakbaar en vertoont een manifest gebrek aan respect voor en verdraagzaamheid ten aanzien van personen met een andere afkomst en cultuur. Beklaagde-opposant dient te beseffen dat het uiten van dergelijke racistische praat in een geciviliseerde maatschappij wat de onze behoort te zijn, onder geen enkel beding kan worden getolereerd, bijzonder verwerpelijk en kwetsend is en de integriteit van het slachtoffer in een niet ongeringe mate aantast. Bovendien heeft het recente verleden aangetoond dat het klimaat van racisme en onverdraagzaamheid dat in onze samenleving is geslopen eveneens kan leiden tot bijzonder dramatische gebeurtenissen en tot daden van extreem geweld waardoor ook de openbare orde en veiligheid in het gedrang wordt gebracht.

4.3

De straftoemeting moet niet enkel de vergeldingsbehoefte dienen, maar ook de generale en individuele preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagde-opposant ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem aan te sporen de (straf)wetgeving ingesteld in het algemeen belang voortaan stipt en rigoureuus na te leven.

4.4

Beklaagde-opposant is 41 jaar, arbeider en vader van zes kinderen. Hij beschikt over een ongunstig strafrechtelijk verleden

Naast 14 () veroordelingen voor de Politierechtbank werd hij (1) bij vonnis van 03 mei 1996 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel gedurende vijf jaar behalve zes maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen, (2) bij vonnis van 19 maart 1997 door de correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 200 frank wegens weerspanning, het toebrengen van slagen aan een agent, smaad en bedreigingen en (3) bij vonnis van 10 april 2000 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een geldboete van 500 frank met uitstel gedurende drie jaar behalve 100 frank wegens verkeersinbreuken.

Het rijkelijk gevuld strafregister toont overduidelijk aan dat de beklaagde- opposant lak heeft aan alle regels die de samenleving beogen te ordenen. Betrokkene is onmiskenbaar hardleers is en trekt niet de minste lessen uit zijn eerder opgelopen veroordelingen aangezien hij zich nog steeds niet normconform weet te gedragen. Klaarblijkelijk hebben de eerder uitgesproken vonnissen niet het gewenste heilzame effect gehad.

Ter terechtzitting de dato 26 december 2011 drukte beklaagde-opposant zijn spijt uit over hetgeen zich had afgespeeld. Hij stelde te werken met allochtonen en daar geen probleem mee te hebben.

4.5

Inzake de straftoemeting vroeg beklaagde-opposant de rechtbank om hem een werkstraf op te leggen.

Hoewel de door de beklaagde-opposant gepleegde feiten zeer zwaarwichtig zijn, is de rechtbank van oordeel dat beklaagde-opposant nog een kans verdient, temeer uit de behandeling van de zaak ter terechtzitting gebleken is dat beklaagde-opposant over het nodige schuldinzicht en schuldbesef beschikt.

Ter realisering van voormelde doelstellingen van de straftoemeting komt de veroordeling tot een werkstraf bestaande in het kosteloos verrichten van arbeid ten dienste van de gemeenschap, het meest aangewezen voor. De rechtbank gaat aldus in op het verzoek van de beklaagde-opposant tot het opleggen van een werkstraf.

Een werkstraf is in hoofdzaak gericht op resocialisatie en reïntegratie, doch veronderstelt dat de beklaagde-opposant, bij wijze van symbolisch herstel van de schade aan de gemeenschap, de hem opgelegde werkstraf, zoals hierna nader omschreven, op nauwkeurige, geëngageerde en gedisciplineerde wijze uitvoert.

De beklaagde-opposant dient te beseffen dat hem aldus een unieke kans geboden wordt en dat indien hij de werkstraf niet loyaal uitvoert, voorzien is in een gevangenisstraf die zal worden uitgevoerd.

4.6

4.6.1

Artikel 29 van de wet van 01 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen (B.S. 06 augustus 1985, zoals laatst aangepast bij K.B. van 31 oktober 2005 (B.S. 07 december 2005) verplicht de strafrechter om, bij elke veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdgevangenisstraf, een bedrag van 25 euro op te leggen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

In voormeld artikel wordt ook gesteld dat dit bedrag onderworpen is aan de verhoging voorzien in de wet van 05 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten (B.S. 03 april 1952).

Bij artikel 2 en 3 van de Wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake Justitie (B.S. 30 december 2011) werden de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten zoals voorzien in de Wet van 05 maart 1952 verhoogd naar 50 decimes met ingang van 01 januari 2012.

Vermits voormelde bijdrage tot het Fonds geen straf uitmaakt is de regel van de niet-retroactiviteit hierop niet toepasselijk. Dit houdt in dat de nieuwe opdecimen, ongeacht of ze hoger zijn, vanaf hun inwerkingtreding onmiddellijk zullen toegepast worden op deze bijdrage tot het Fonds, ook al wordt deze opgelegd bij een veroordeling wegens feiten voor de inwerkingtreding van de wetsbepaling die de nieuwe opdecimen invoerde.

Beklaagde-opposant wordt veroordeeld tot het betalen van een bedrage aan het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25,00 euro, te vermeerderen met 50 opdecimen, 150,00 euro bedragende.

4.6.2

Bij arrest nr.188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het Koninklijk Besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens artikel 91, tweede lid van voornoemd K.B. wordt de beklaagde-opposant veroordeeld tot betaling van een forfaitaire vergoeding, Het bedrag ervan bedraagt actueel (ingevolge indexatie voorzien in artikel 148 K.B. 28/12/1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131bis (B,S. 16/02/2011)) € 31,28.

5. OP BURGERRECHTELIJK GEBIED

5.1

Op de terechtzitting van 26 december 2011 vroeg de burgerlijke partij Sefa A. op burgerrechtelijk gebied de bevestiging van het verstekvonnis de dato 28 november 2011 waarbij een morele schadevergoeding van 3.500,00 euro was toegekend, meer interesten en kosten.

5.2

De burgerlijke partijstelling is gesteund op het in hoofde van beklaagde-opposant bewezen verklaarde feit omschreven onder de enig weerhouden tenlastelegging. Er wordt een causaal verband aangetoond tussen dit feiten en een zekere schade in hoofde van de burgerlijke partij zodat deze laatste principieel gerechtigd is op schadevergoeding.

De rechtsvordering tot schadevergoeding wegens morele schade heeft tot doel de pijn, de smart of enig ander moreel leed te lenigen en in die mate de schade te herstellen. De rechter oordeelt binnen de grenzen van de vordering, op onaantastbare wijze in feite, over het bestaan en de omvang van de door een onrechtmatige daad veroorzaakte morele schade en over het herstel ervan (vgl. Cass. (3e k.) AR C.04.0366.N, 20 februari 2006 (Vergro Internationaal Vervoer, V.H. e.a. / Zurich, Vivium) <http://www.cass.be> (13 maart 2006); NJW 2006, afl. 150, 798; Pas. 2006, afl. 2, 413; R.W. 2008-09 (samenvatting), afl. 27, 1143 en <http://www.rwe.be> (17 maart 2009)).

De verdediging van beklaagde-opposant argumenteerde om de vordering van de burgerlijke partij te herleiden naar 1 euro provisioneel.

Rekening houdende met de specifieke context, de aard van de bewezen verklaarde feiten vervat onder de enig weerhouden tenlastelegging en de behandeling van de zaak ter terechtzitting, is de rechtbank van oordeel dat de morele schade, bij gebreke aan enig bewijskrachtig stavingstuk, ex aequo et bona dient te worden begroot op 2.500,00 euro. Het meergevorderde wordt als ongegrond afgewezen.

5.3

Artikel 162bis van het Wetboek van Strafvordering stipuleert dat ieder veroordelend vonnis, uitgesproken tegen de beklaagde-opposant en tegen de personen die voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijk zijn, hen veroordeelt tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

In het artikel 2 van het K.B. van 26 oktober 2007 werd de rechtsplegingsvergoeding voor geschillen die betrekking hebben op in geld waardeerbare vorderingen vastgesteld. Overeenkomstig voornoemd artikel veroordeelt de rechtbank de beklaagde-opposant tot betaling aan de burgerlijke partij van het basisbedrag van 440,00 euro.

Gelet op de genoemde artikelen en de hiernavolgende artikelen:

KB, 27.04.2007;(gerechtskosten)

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering, art. 3, 4 V.T., 162, 182, 184, 185, 187, 189, 190, 190 ter, 194, 195;

Strafwetboek, art. 2, 37ter tot quinquies;

Wet van 17.4.2002 tot invoering van de werkstraf als autonome straf in correctionele zaken.

Burg. Wetboek, art.1382; W.17.4.1878,art.3 en 4; Wetb. strafrecht, art.44,45;(BP)
Wet van 1 augustus 1985, art. 28 en 29 gew. Wet 24.12.1993, art. 3 en Wet
07.02.2003 art. 45 gew. art. 1 K.B. 31.10,2005;(euro 25);
Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006

Om die redenen, de Rechtbank, recht doende :

op tegenspraak en op verzet,

stelt vast dat het verzet van beklaagde-opposant L. Benjamin door de rechtbank ontvankelijk werd verklaard ter terechtzitting de dato 26 december 2011 waardoor het verstekvonnis de dato 28 november 2011 gewezen door de correctionele rechtbank te Dendermonde kwam te vervallen en waarbij vastgesteld werd dat het verzet aan het persoonlijk toedoen van de beklaagde-opposant is te wijten.

EN OPNIEUW RECHTDOENDE,

1. Op strafrechtelijk gebied

Verklaart de beklaagde-opposant L. Benjamin, schuldig aan het feit omschreven onder de enig weerhouden tenlastelegging.

Veroordeelt de beklaagde-opposant L. Benjamin, voor dit feit tot een werkstraf van honderdtachtig uren.

Legt een gevangenisstraf op van tien maanden voor het geval de werkstraf niet wordt uitgevoerd.

Zegt dat de griffier binnen 24 uur na het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis aan de voorzitter van de bevoegde probatiecommissie en aan de afdeling van de Dienst Justitiehuisen van de Federale Overheidsdienst Justitie van dit gerechtelijk arrondissement, uitgifte van het vonnis zal bezorgen.

Bijdrage-vergoeding-kosten

Spreekt in hoofde van L. Benjamin de verplichting uit om een bedrag van vijftientig euro, met 50 opdecimen verhoogd, zijnde 150,00 euro te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

Legt de veroordeelde L. Benjamin een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 31,28 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Kosten:

Veroordeelt de beklaagde-opposant tot de gerechtskosten, deze in hun geheel begroot op de som van 37,73 euro, zijnde de kosten op het vonnis bij verstek gevallen en op 23,94 euro zijnde de kosten op huidig vonnis op verzet gevallen.

2. Op burgerrechtelijk gebied

Veroordeelt de beklaagde-opposant L. Benjamin tot betaling aan de burgerlijke partij Sefa. A. van een morele schadevergoeding ten bedrage van 2.500,00 euro en wijst het meer gevorderde af als ongegrond.

Veroordeelt de beklaagde-opposant L. Benjamin om overeenkomstig artikel 162 bis van het Wetboek van strafvordering en artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, aan de burgerlijke partij Sefa A. een rechtsplegingsvergoeding betalen ten bedrage van 440,00 euro.

Houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan overeenkomstig artikel 4 van de Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd bij artikel van de Wet van 13 april 2005 (B.S., 03 mei 2005).

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van : dertig januari tweeduizend en twaalf,

Aanwezig :

E. Böting, voorzitter 13^e kamer;
A. De Cauwer, Substituut Procureur des Konings;
E. Van Muylem, griffier;

E. VAN MUYLEM

E. BÖTING